

Καθώς η *Militant* πήγαινε στο τυπογραφείο, οι μαζικές και αυτή τη φορά ειρηνικές διαδηλώσεις συνεχίζονταν με τη συμμετοχή εκατοντάδων χιλιάδων από τη μια άκρη των ΗΠΑ μέχρι την άλλη και από το Λονδίνο και το Παρίσι μέχρι το Τόκιο και το Σύνδεν. Ο Γενικός Εισαγγελέας της Μινεσότας Κιθ Έλισον διεύρυνε το κατηγορητήριο κατά του δολοφόνου μπάτσου Ντέρεκ Σόβιν σε φόνο δεύτερου βαθμού και απήγγειλε επίσης για πρώτη φορά κατηγορίες για συνέργεια και συναυτουργία κατά των τριών άλλων μπάτσων, τον Τόμας Λέιν, τον Αλεξάντερ Κουένγκ και τον Του Θάο, που είχαν εμπλακεί στη δολοφονία του Φλόιντ – Διεθνές Βήμα

Σοσιαλιστική εβδομαδιαία εφημερίδα που εκδίδεται στη Νέα Υόρκη στην υπεράσπιση των συμφερόντων των εργαζομένων

Vol.84/No.23

15 Ιουνίου 2020

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ ΣΟΣΙΑΛΙΣΤΙΚΟΥ ΕΡΓΑΤΙΚΟΥ ΚΟΜΜΑΤΟΣ

Εκδηλώσεις διαμαρτυρίας ανά τον κόσμο κατά της δολοφονίας του Τζωρτζ Φλόιντ από τους μπάτσους: Πρέπει να οικοδομήσουμε ένα ισχυρό, πειθαρχημένο κίνημα της εργατικής τάξης

Militant/Hilda Cuzco Πάνω από 60.000 άνθρωποι συμμετείχαν στο Χιούστον στις 2 Ιουνίου σε διαδήλωση κατά της δολοφονίας του Τζωρτζ Φλόιντ στη Μινεάπολη από τους μπάτσους. Οι

εκδηλώσεις διαμαρτυρίας έχουν προσελκύσει μια πλατιά συμμετοχή και βάζουν στο στόχαστρο τη ρατσιστική αστυνομική βία.

Ανακοίνωση του Ντέιβιντ Ρόζενφελντ, υποψήφιο του Σοσιαλιστικού Εργατικού Κόμματος στη Μινεσότα στις εκλογές για τη Γερουσία των ΗΠΑ.

Η δολοφονία του Τζωρτζ Φλόιντ από αστυνομικούς προκάλεσε την οργή και εκδηλώσεις διαμαρτυρίας σε όλη τη Μινεσότα, σε όλη τη χώρα και διεθνώς. Οι μαζικές διαδηλώσεις ανάγκασαν την κυβέρνηση να προχωρήσει στη σύλληψη και την απαγγελία κατηγοριών κατά του Ντέρεκ Σιοβέν, τον αστυνομικό που δολοφόνησε τον Τζωρτζ Φλόιντ πιέζοντας με το γόνατό του στο λαιμό επί πάνω από οκτώ λεπτά καθώς ο Φλόιντ και περαστικοί τον ικέτευαν να σταματήσει. Έχουν τη δυνατότητα να αναπτυχθούν και να καταφέρουν περισσότερα. Εάν και οι τέσσερις αστυνομικοί που εμπλέκονται στη δολοφονία του Φλόιντ έχουν απολυθεί, παρόλα αυτά πρέπει να συνεχίσουμε να απαιτούμε όλοι να συλληφθούν και να ασκηθεί και σε αυτούς ποινική δίωξη.

Η σε ευρεία κλίμακα λεηλασία και άσκηση βίας από μια μειοψηφία ανθρώπων, οι οποίοι συνδέουν τους στόχους τους με τις εκδηλώσεις διαμαρτυρίας, είναι ένα θανάσιμο εμπόδιο προς την ανάπτυξη της μάχης για να μπει τέλος στην αστυνομική βία και του αγώνα για την υπεράσπιση του εργαζόμενου λαού.

Η αστυνομία δεν μεταρρυθμίζεται

Η αστυνομική κτηνωδία δεν είναι μια παρεκτροπή. Είναι αναπόσπαστο στοιχείο του καπιταλιστικού συστήματος. Ο ρόλος της αστυνομίας, ο οποίος είναι μέρος του συστήματος «δικαιοσύνης» των κυρίαρχων καπιταλιστών, είναι να τρομοκρατεί και να μεταχειρίζεται βάνουσα τους εργαζομένους, αγωνιστές συνδικαλιστές και δυσανάλογα τους Αφρικανούς Αμερικανούς.

Η αστυνομία δεν είναι δυνατό να μεταρρυθμιστεί. Όση «αστυνόμηση της γειτονιάς», ή «εκπαίδευση στη διαφορετικότητα» των μπάτσων και αν γίνουν, και όσα «συμβούλια διερεύνησης από πολίτες» κι αν υπάρξουν, δεν είναι δυνατό αυτά να αλλάξουν τον χαρακτήρα του αστυνομικού σώματος. Υπάρχει για να παρέχει ασφάλεια και για να υπηρετεί τα συμφέροντα των πλούσιων κυρίαρχων.

Τι χρειάζεται να γίνει

Θα χρειαστεί ένα ισχυρό, πειθαρχημένο, μαχητικό εργατικό κίνημα για τη νικηφόρα έκβαση της μάχης κατά της βίας και της κτηνωδίας της αστυνομίας που αντιμετωπίζουν οι εργάτες και οι αγρότες. Το μαζικό κίνημα που ηγήθηκαν οι Μαύροι, το οποίο ανέτρεψε το σύστημα φυλετικού διαχωρισμού «Τζιμ Κρόου» κατά τη διάρκεια της δεκαετίας του 1950 και του 1960, καθώς και το μαχητικό συνδικαλιστικό κίνημα των Τίμστερς εδώ [στη Μινεάπολη] κατά τη δεκαετία του 1930, είναι ισχυρά παραδείγματα του είδους κινήματος και ηγεσίας που είναι δυνατό και πρέπει να διαμορφώσουμε.

Συνδικάτα έχουν ταχθεί κατά της αστυνομικής δολοφονίας του Τζωρτζ Φλόιντ, τα οποία περιλαμβάνουν το Ενιαίο Συνδικάτο Εργαζομένων στο Μετρό, το Συνδικάτο Χαλυβουργών, το

Ενωμένο Συνδικάτο Εργαζομένων στην Αυτοκινητοβιομηχανία, το Συνδικάτο Λιμενεργατών και Φορτοεκφορτωτών, το Unite Here, και πολλά άλλα. Το σωματείο των οδηγών λεωφορείων στη Μινεάπολη καλεί για «Ένα [νέο] κίνημα για τα πολιτικά δικαιώματα ενωμένο με το εργατικό κίνημα και ανεξάρτητο από τα πολιτικά κόμματα του κατεστημένου των εταιρειών» ώστε να παλέψουμε για «τη συλλογική μας απελευθέρωση ως εργαζόμενοι». Τα συνδικάτα θα πρέπει να κινητοποιήσουν τα μέλη τους και άλλους εργαζόμενους για να συμμετάσχουν στις εκδηλώσεις διαμαρτυρίας και να χρησιμοποιήσουν την ισχύ του οργανωμένου εργατικού κινήματος ώστε να προσελκυστούν και άλλοι εργαζόμενοι σε αυτή τη μάχη.

Η δολοφονία του Τζωρτζ Φλόιντ από τους μπάτσους, και της Μπριόνα Τέιλορ στο Λούιζβιλ του Κεντάκι, καθώς και η δολοφονία από ρατσιστές τραμπούκους του Αχμάουντ Άρμπερι στη Τζόρτζια, συνέβησαν τη στιγμή που οι εργαζόμενοι βρισκόμαστε αντιμέτωποι με μια μεγάλης κλίμακας κοινωνική κρίση, με εκατομμύρια να έχουμε χάσει τη δουλειά μας με τα μέτρα εγκλεισμού στα σπίτια που έχει επιβάλει η κυβέρνηση. Τα αφεντικά οργανώνουν πάνω στις πλάτες μας μια κερδοφόρα «επαναφορά στην κανονικότητα».

Οι εργατικοί αγώνες ενάντια σε αυτές τις επιθέσεις —την ανεργία, την αστυνομική κτηνωδία, τις επιθέσεις στους μισθούς, τις επισφαλές συνθήκες εργασίας και τις ρατσιστικές διακρίσεις— θα γίνουν πιο έντονες. Οι κυρίαρχοι καπιταλιστές θα συνεχίσουν να στρέφονται στη χρησιμοποίηση των αστυνομικών δυνάμεων για να μας κρατούν υπό τον έλεγχό τους.

Μπροστά σε αυτή την εξέλιξη πρέπει να οικοδομήσουμε ένα εργατικό κίνημα που δρα προς το συμφέρον όλων των εργαζομένων. Οι διαδηλώσεις σήμερα δείχνουν τις δυνατότητες που υπάρχουν για την ανάπτυξη μιας πλατιάς εργατικής μάχης που είναι εφικτό να επιφέρει αλλαγές προς το συμφέρον όλων των εκμεταλλεζόμενων και των καταπιεζόμενων.

Αλλά οι εμπρησμοί, οι λεηλασίες και οι καταστροφές που πραγματοποιούνται κάθε βράδυ από ομάδες προβοκατόρων, αναρχικών, ομορτουμιστών και από εκείνους που παρακινούνται από την απογοήτευση και την αποθάρρυνση δίνουν στην κυβέρνηση ένα πρόσχημα για να ρίξει τις ευθύνες για τη βία στους διαδηλωτές και όχι στους μπάτσους με την αδίστακτη κτηνωδία τους. Αποτρέπει εργαζόμενους να συμμετάσχουν στις μαζικές διαδηλώσεις —μαχητικές, ειρηνικές και νόμιμες δράσεις— που έχουν τη δυνατότητα να ασκήσουν μια πραγματική πίεση στην κυβέρνηση ώστε να αναγκαστεί να προχωρήσει στην ποινική δίωξη κατά των δολοφόνων αστυνομικών.

Οι συνέπειες της λεηλασίας και της καταστροφής δεν αναστατώνουν μόνο τη ζωή και τον βιοπορισμό πολλών εργαζομένων, αγροτών και μικρών επαγγελματιών με το κλείσιμο μπακάλικων, φαρμακείων, σχολείων και διάφορων επιχειρήσεων και την παύση της λειτουργίας των δημόσιων μέσων μαζικής μεταφοράς. Έχουν δημιουργήσει ένα άνοιγμα προς όφελος της κυβέρνησης, η οποία έχει την ευθύνη για την υπεράσπιση του συστήματος εκμετάλλευσης, καταπίεσης και βίας των κυρίαρχων, για να χρησιμοποιήσει περισσότερες αστυνομικές δυνάμεις, την Εθνική Φρουρά και ενεργού στρατιωτικού προσωπικού, για την απαγόρευση της κυκλοφορίας σε πολλές πόλεις. Αυτή τη στιγμή πάνω από εξήντα εκατομμύρια άνθρωποι αντιμετωπίζουν διάφορες μορφές αυτής της απαγόρευσης.

Χαράζοντας μια πολιτική γραμμή πλεύσης ανεξάρτητη από τα κόμματα των αφεντικών, του Δημοκρατικού και του Ρεπουμπλικανικού κόμματος, μπορούμε να οικοδομήσουμε ένα δικό μας κόμμα, ένα κόμμα των εργαζομένων, που να συμβάλει στην καθοδήγηση ενός αγώνα για μια κυβέρνηση των εργατών και αγροτών. Μια τέτοια κυβέρνηση θα είναι το πιο ισχυρό όπλο στα χέρια του εργαζόμενου λαού για τη διεξαγωγή της διαρκούς μάχης για το ξερίζωμα της καταπίεσης των Μαύρων και κάθε μορφής εκμετάλλευση που υπάρχει στην ταξικά διαιρεμένη κοινωνία.

Ο Φιντέλ Κάστρο και το Κίνημα 26^{ης} Ιουλίου έχουν δώσει ένα παράδειγμα για τους εργάτες κι τους αγρότες σε όλο τον κόσμο όταν τους οργάνωσαν για να ανατρέψουν το 1959 την υποστηριζόμενη από τις ΗΠΑ δικτατορία του Φουλχένσιο Μπατίστα. Η πολιτική εξουσία μεταβιβάστηκε στους εργαζόμενους, οι οποίοι μετασχημάτισαν την κοινωνία καθώς μεταμορφώνονταν και οι ίδιοι. Οι Κουβανοί εργάτες και αγρότες σχημάτισαν και συνεχίζουν να υπερασπίζονται τη δική τους κυβέρνηση, μια κυβέρνηση που στηρίζεται σε νέες κοινωνικές και ηθικές βάσεις προς το συμφέρον όλων.

Ένα από τα πρώτα μέτρα της επανάστασης ήταν η διάλυση της αστυνομίας και του στρατού του Μπατίστα και η αντικατάσταση αυτών των μισητών υπηρετών της δικτατορίας με αποδεδειγμένα επαναστατικά στελέχη από το Κίνημα 26^{ης} Ιούλη. Αυτός είναι ο δρόμος προς το να μπει τέλος στην αστυνομική βία μια και καλή και σε αυτή τη χώρα.

www.themilitant.com